

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

3. fejezet

A Reménység
Szárnyain

Egy röpke, a Reaver fedélzetén döbbsen szárnyaló perc köszöntött hőseinkre. Fenn meredten ült, karjaiba eresztve fejét kétségbeesése, de leginkább kétségei közepette. Ha valóban Wess volt az, ki az imént elhangzó üzenetet küldte, akkor mindenképp meg kell mentenie, a kötelességének érzi ezt azon ténynek köszönhetően, hogy már nyolc éves kora óta tanította. S ő képezte a lány egyetlen támaszát a későbbi évek folyamán, ha segítséget kért tőle, Mira bizonyára az életét is hajlandó volt feltenni a mentőakciójába vetett, halovány reményének. Ráadásul Jaris nem egyszer felesküdt rá, hogy ha valaha is eljön ezen keserű nap, mindent megtesz majd, habozás nélkül sietve a segítségére. Azonban, ha mégsem ő volt az, akkor egy ádáz csapda kellős közepébe sétálnak...

Akárhogy is, ezt meg kell kockáztatnia.

- Mégis ki az a Mira? – törte meg Ventriss a hosszas csendet, egyedül ő merte ezt megtenni. Hiszen Dahn pontosan ismerte már a társa – s most már kapitánya – múltját. Tudta, milyen nehéz döntés előtt is áll most Fenn. A mellette álló Selene is hallgatott, elszántan játszva a lelke mélyen sérült táncoslányt, ki még annak is örül, hogy nem dobták ki azonnal a légszilipen, amint Carlos megpillantotta azokat a fegyvereket. Azonban most egy különös tény nagyon is megnehezítette munkáját:

Ezúttal ténylegesen így érzett.

Az szerep, melyben most előttük tetszelgett volt az igaz éneke, aki oly sokáig reménykedett, hogy néhány bátor kalandor megszabadítja őt Rishitől és Pendergasttól. A valódi rendeltetése pedig szögesen ellentmondott mindennel, mit csak ismert, s elveként tisztelt. Ennek köszönhetően már az első perctől fogva felcserélődni látszott benne a világ, megkérdőjeleződni az, hogy véghez vigye-e küldetését. De ez most nem arról szól, hogy mit akar, hanem, hogy mit kell tennie a pusztán túlélés érdekében. Ezt az egy küldetést mindenképpen véghez kell vinnie.

- A tanítványa, aki állítólag már évekkal ezelőtt meghalt – hangzott a tömör válasz Carltól, mivel Fenn még most sem tudott szóhoz jutni. Eddig még sosem nézett szembe ténylegesen a történetekkel, mindig is csak elzárkózott előlük, mintha már sosem szembesülne velük, elvégre oly valószínűtlen volt az egész. És lám, most mégis itt ült, élete egyik legnehezebb döntésén töprengve. De már koránt sem azon, hogy mennek-e, hanem hogyan is menekítik ki onnan a lányaként szeretett növendékét.

- Tanítványa?! – csattant fel Selene meglepetten. Úgy érted Jaris egy Jedi? – már csak ez hiányzott tervéhez. Úgy tűnik, nemhogy lelkének lesz nehéz valamennyiük megölése, hanem fizikailag is komoly kihívás elé áll majd, mikor eljön a pillanat. Elvégre egyetlen Jedit is a lehetetlennel határos legyűzni, kettőről nem is beszélve... Valahogy meg kellett akadályoznia Mira megmentését. *De hogyan?*

- Voltam – felelte Fenn egy mély sóhajtást követően. – De annak az életnek már vége, és valószínűleg már sosem akad fénykard a kezem ügyébe, ám Mira... ő sosem fordulna el a Rendtől, ha még él egy igazi Jedi vére csörgedezik az ereiben. Még tartozom neki ennyivel... az én hibám, az egész.

- Ne emészd magad – próbálta nyugtatni Carl. – Te is tudod, hogy már semmit sem tehetél, azt a lövést már nem lehetett kivédeni. És ha mégis elébe vetted magad valahogyan, nélküled Mira sosem jut ki onnan élve.

- Igaza van, már nem hibáztathatod magad a törtétekért – tette hozzá Selene, együtt érző tekintettel. Hiszen ő hányszor követett már el végzetes hibákat élete folyamán? Többször, mint azt észben tarthatná. – De hallottad az üzenetet, Mira már egy rabszolga, méghozzá a bolygó egyik leghatalmasabb férgéé. Ha ki akarod hozni, egy kisebb hadseregre lesz szükséged, nem pedig három társra és néhány speci sugárvetőre – melleleg így nem kell majd kioltania egy kislány életét. A twi'lek még sosem tett ilyet, és nem is most akarja elkezdni.

- De rajta kapták... szerinted egy szolga mit kap ezért? Ha nem ölték meg azonnal – márpedig nem ölték meg, hisz azt érezné. *Ugye?* – Most megállás nélkül bántalmazzák, félholtra verik majd, miközben mi egy rakás kreditben úszkálnánk. Ezt nem engedhetem – ekkor a navigációs számítógép felé fordította székét, majd elkezdte az innen szerencsére nem is olyan távol eső Nar Shaddaa koordinátáinak betáplálását, azonban Shmir nem szándékozott csak úgy annyiban hagyni az egészet. Közelebb lépett hozzá, majd újfent megpróbálta észhez téríteni, a többiekkel ellentétben, akik ugyan jól tudták, hogy ez minden bizonnyal egy újabb öngyilkos küldetésnek ígérkezik, mégsem szóltak semmit mély sajnálatuk közepette.

- Nézd, akármilyen is történik veled, a halálunkkal nem segíthetünk rajta. Mit gondolsz, mi lesz, ha bemegyünk abba a palotába? Csak úgy odaadják a két szép szemedért?

- Voltunk már rosszabb helyzetben is – tette hozzá Carl, elvégre Fenn kiszabadítása is pontosan egy ilyen küldetésnek ígérkezett, ennyi hosszas év távlatából már semmi rendkívüli sem volt ebben. Ez is csupán egy volt a megannyi hasonló eséllyel kecsegtető történés láncolatában.

- Ez igaz – erősítette meg Dahn véleményét Ventriss. Ha nehezére esett is, de azt az egyet el kellett ismernie, hogy a párosnak az ilyesfajta küldetések túlélése már szinte a specialitása volt. Azonban a tény még mindig nyugtalanította, hogy mindezt egy kotnyeles kölyökért teszik, ki minden bizonnyal már az üzenet küldésekor kivégeztek.

- Rendszerben, tegyük fel, hogy túléljük. Sőt, talán még meg is mentjük azt a Jedit – folytatta Selene az akadémikuskodását, és bármennyire is furcsa, ezúttal épp Wess túlélése érdekében kardoskodott. – Mira már nem lesz ugyanaz, mint akit aznap elvesztettél, nem, ha éveken át szolgásgba kényszerítették. Az ő életük nem olyan, mint az enyém volt, a gazdáik nem állnak meg a táncnál, olyan dolgokra kényszerítik őket, melyeket még éltük utolsó perceiben sem felejtenek el. Az a lány, akit a tanítványodnak nevezhettél és elvesztettél, már nem létezik.

- De igen, még él! Nem halhatott meg az... nem lehet – kiáltotta Fenn haragosan, Carl esküdni mert volna, hogy a férfi indulataival teli tekintete sárgásan ragyogott fel egy halovány pillanat erejéig, amikor is meghúzta azt a bizonyos kart, mely a csillagok sebesen cikázó áradatába repítette őket.

Selene még folytatta volna azzal, hogy Mira már bizonyára csak egy üres héj, az egykor kecsesen harcoló Jedi arctalan maradványa, aki bizonyára értelmetlen szavakat hebeg majd, minden magyarázat nélkül fel-alá rohangálva a fedélzeten. És mikor tudatába hasít majd egy emlékfoslány a vele törtétekről, a fejét átkarolva,

keserves zokogás kíséretében borul majd a sarokba, ahol is órákon át kell majd nyugtatgatni, hogy ismét felkelhessen. Ő már csak tudja, nem egyszer látott hasonlót abban a négy, még számára is nagyon nehéz évben.

Azonban valami legbelül azt sugallta, hogy hagynia kellene a férfit, úgyszemint vehet már véget a küldetésnek, s Mirának tán már kegyelemdöfés is lesz, amikor is a Tarisra érkezve véghezviszi, amit tervez. Ezért inkább sarkon fordult, majd egy haloványan sziszegett bocsánatkérés után a kabinja felé vette az irányt, s rövidesen a többiek is hasonlóképp cselekedtek. Elvégre hosszú nap volt a mai, mindenképpen jól jön majd egy kis pihenés az előttük álló, valószínűleg utolsó küldetés előtt.

Egyedül Ventris maradt még a pilótafülkében, átok volt számára, hogy Fenn átalakításainak köszönhetően – melyek a nagyobb teherkapacitást, valamint a kényes áru tökéletesebb elrejtését szolgálták – csupán három alvásra alkalmas kabin volt a Reaver fedélzetén. Ennek köszönhetően hosszú percek alatt lebegett előtte a kérdés:

Mégis ki mellé húzódjon be az éjszakára? Talán Selene Shmir, a minden bizonnyal körmönfont és erkölcstelen gyilkos mellé? – ezt már az első perctől fogva látta rajta, érezte, hogy a twi'lek elhallgat valamit előlük. Azonban ezzel még közel sem akart előhozakodni. Még nem jött el az ideje, majd ha Taris fölé érkeznek.

Vagy talán Carl, Jar-Jar Binks ember formájú, nőcsábász reinkarnációja mellé, aki minden bizonnyal az első percben rávetné magát, amint elnyomja az álmot? – ez a félelme viszont teljességgel megalapozatlan volt. Dahnt, ha ugyan magával is sodorják néhány röpké percre az e téren jelentkező igényei, soha nem tenne ilyet. Részben ezért sem volt még túl sok nővel a közel 27 életéve folyamán, egyszerűen nem használta ki az ezüsttálcán kínálgató lehetőségeket. Illetve egyszer próbálta volna, de mint kiderült, egy fejedelmé volt az illető.

Esetleg Jaris kabinja felé vegye az irányt? – aki minden bizonnyal az utolsó, és egyben a legjobb kínálgató lehetőség jelen helyzetben. Mindezek ellenére ő sokkal szívesebben közösködött volna egy leprás toydarival, de sajnálatos az pont nem akadt a fedélzetén. Ennek köszönhetően elegyenesedett egy mély sóhajtást követően, majd Fenn távolí, a hajó másikfelén elhelyezkedő kabinja felé vette az irányt – mely minden bizonnyal élete legrosszabb döntésének ígérkezett.

- Szia – közölte szelíden, amikor is belépett a kicsiny helyiségbe, melyben mindössze két ágy volt jelenleg, a kabin szűk méretéből adódóan egymás fölé helyezve. Fenn meglepő módon, az alsó részen foglalt helyet, ahol némán ücsörgött, a holnapi nap történésein töprengve, s az érzelmeinek háborgó viharában tépelődve, hisz annyi kérdés oly sok keserű talány kavargott most benne.

- Nyugodtan dőlj le, én még fent leszek egy ideig – közölte búsan, a lány felé emelve üres tekintetét, melyet a mondat végeztével ismételt a padló felé eresztett. Ventris látta, hogy ez most nem a nyafogás, vagy a csipkelődés ideje, sokkal inkább megnyugtatni kívánta Fennt. És nem csak azért, mert nagyon is sajnálta a történeteket, de egy nyugodt, kipihent kapitány mindannyiuk számára jóval nagyobb túlélési esélyekkel kecsegtetett, bármily kevesek is voltak azok jelen helyzetükben.

- Ha ez számít, én a végsőig melletted leszek – súgta a férfihez halkán, bár egy pillanatra úgy hatott, mintha az utolsó garasáig értette volna, s nem a szomorú végükig. – És ne aggódj, kihozzuk onnan. Akárcsak téged.

- A kérdés csak az, hogy milyen áron... – folytatta Fenn búslakodását, mely néma kesergésbe csapott át, amint Ventris a párnájára hajtotta hosszú, fekete hajával fedett fejét, majd álomba szenderült, miközben kicsiny hajójuk egyre szelte az űr hidegét.

Az Araknia kecsesen szelte a mindenség csöndes, jéghideg óceánját Wayland étellel teli planétája felett, mely nem volt egy jelentős, vagy bármilyen stratégiai jelentőséggel bíró világ. Ezen dzsungelrengeteg alighanem még csak szimbolikai jelentőséggel sem rendelkezett, vagy bármely, a Lázadás számára hasznos dologgal.

- Akkor mégis mi a francot keresünk itt? – törte meg az egyik katona fiatalos hangja a kibontakozó csendet, melynek eredete mindenki számára ismeretlen volt a mellette álló Fenn kivételével, aki az Erő segítségével szinte már olvasott Cola gondolataiban. És most nem bírta megállni, hogy feleljen a kérdésre.

- Quar'thaa kapitány szerint a birodalmiak készülnek valamire. Hidd el nekem, ha egy mon cala azt mondja, hogy „Ez egy csapda!”, akkor ez valóban így van. És mivel ez a szektor legerősebb hajója, nekünk kell belesétálnunk, hogy biztosíthassuk a készletek átvételének biztonságát. Ugyanis ha nem szerzünk orvosi készleteket, – az előző, közel három héttel ezelőtt zajlott ádáz csatában azok szinte teljesen kimerültek a hatalmas veszteségeknek köszönhetően. A bakta névre keresztelt széles folyadék nélkül pedig sorra hull a sebesültek végeláthatatlan rengetege – de azonnal, akkor elvesztünk.

- És egy Jedi miért is akar belesétálni? – hangzott a találó kérdés a nyüzüge, de annál erősebb szívvel és lélekkel küzdő pilóta szájából. – Ti nem a béke őrei voltatok, kik csak a legszükségesebb esetekben harcolnak?

- Én már nem vagyok Jedi, nem a Mirával törtétek után – felelte Fenn rövid hallgatást követően, majd az ablakon keresztül tökéletesen látszódó, zöldellő világ felé fordította szemeinek kékesen ragyogó pillantását.

- Akkor mi vagy? Egy fénykarddal hadonászó barbár, aki a birodalom vesztség akarja folytatni az öldöklést? – nevetett fel Cole, sehogyan sem tudta elképzelni, hogy akkor mégis mit kereshet nála egy fényszablya és egyáltalán hogyan is állhat az ő oldalukon bármely erőhasználó, ki nem az jó oldalon állt. Tehát nem volt Jedi.

- Olyasmi, de a legharagosabb fajtából – mosolyodott el a férfi, majd egy ízléstelen poén elsütésére készült, mely – szerinte – hatalmas sikert aratott volna a témával kapcsolatban, amikor is mindkettejük szemeinek kikerekedett pillantása az előttük a semmiből feltűnő birodalmi cirkáló látványából fakadó döbbenetükben.

A hatalmas, a Victory II osztályt képviselő csillagromboló roppant ágyúi pedig sorra emelkedtek célpontjuk, az Araknia zömök hajóteste felé, majd zúdították felé zöldes lézereik hevesen izzó áradatát, melyek sorra csapódtak az elhárító pajzsoknak, s azok csak a hajótest iszonyatos rázkódásának kíséretében tudták elnyelni a roppant erejű lövedékeket az ádáz tűz viszonzásának égtelen robaja kíséretében.

A sorra cikázó lézernyalábok pedig megtöltötték az űr hidegét, s annak mindent elfedő sötétjét. A vörös és zöld lövedékek még tán Wayland erdőségeiről nézve is jól látszottak, a két monstrum légkörhöz való közelségének köszönhetően.

Tekintve, hogy az Araknia egy Mark I-es csatacirkáló volt, mely 700 méteres hosszával és a 15 turbólézerágyújának köszönhetően méltó ellenfélnek számított az ellenséges, közel 900 méteres monstrum számára, Fenn egy másodperc tört részének halovány erejéig értetlenül állt a szeme előtt kibontakozó ádáz ütközet előtt – hiszen, ha birodalmiak pontosan tudták, hogy itt lesznek. Akkor miért nem vezényeltek ide egy komplett csillagromboló flottát, egy, a szektorban tartózkodó összes többi szörnyeteghez képest ilyen kicsiny monstrum helyett?

De a mind hevesebbé váló rázkódás, a harcállásokba rendületlenül, futólépésben igyekvő katonák és a sorra felszálló vadászgépek keltette felfordulásban hamar felötlött neki valami, melyet a Lázadásnak is rég meg kellett volna már cselekednie. A Birodalom nem elpusztítani, sokkal inkább elfoglalni akarta a hajót. Ehhez pedig olyasmivel kellett támadni mely elég nagy ahhoz, hogy megtehesse, de egyben elég kicsi is, hogy ne futamodjon meg előle az ellenség. Márpedig a látottak alapján egyértelmű volt, hogy a kapitányi székben bőszen ülő mon cala úgy véli, megnyerheti ezt a csatát, s mindent el is követ majd diadala érdekében.

Azonban még most sem stimmel valami, túl erős volt az Araknia elhárító mezeje – sőt, maga a hajó is túl nagy volt – ahhoz, hogy a rombolónak a legcsekélyebb esélye is lehessen a terv véghez viteléhez. Hacsak...

- Szabotálják a hajótestet! – csattant fel néma hallgatásából, de ekkor már senki, még Cole sem tartózkodott mellette. Mindenki a harcállásán volt ekkorra, ezen félreeső folyosón egy árva lelket sem pillanthatott meg szemeinek kétségbeesett pillantásával. Milyen kár, hogy csak most jött rá a tényre, hogy a legutóbb a fedélzetre érkező szerelőbrigád tagjai valójában birodalmi kémek voltak, kik most kedvük szerint szórakoznak a főreaktorral. Pedig már az első, rájuk szegezett pillantásakor tudta, hogy azok a fickók sántikálnak valamiben, mely nagyon rosszat jelent majd rájuk nézve.

Épen csak sosem jutott volna ilyen vakmerő feltételezésre.

Azonban a tények már magukért beszéltek, most pedig rajta áll vagy bukik az egész hajó, s rajta tartózkodó közel ötezer lélek sora, ennek terhét még úgy is érezte izmos vállain, hogy már közel sem vallotta magát Jedinek. Ennek ellenére érezte, hogy mi a helyes, jól tudta, mit kell tennie. De túl késő volt, mikor megindult a folyosók kanyargó tengerén át a főreaktor, és egyúttal a szabotőrök közelébe.

Két lépés megtétele után, minden elsötétedett.

A Reaver sebesen tört elő a hiperútból, Nal Hutta bűzös sártengere felett, melynek még a puszta lélegzésre sem volt érdemes fojtogató levegője, de szerencsére nem is ott akartak leszállni. Nar Shaddaa, a hájas huttok anyavilága felett keringő, alig több, mint ötezer kilométer átmérőjű hold volt úti céljuk, ahol remélhetőleg egy új, még ép elméjű taggal gazdagodik az aggastyánnak számító bárka legénysége.

- Ott vagyunk már? – kérdezte óvatosan Ventris, amint felnyitotta szép szemeit, majd feldolgozta aényt, hogy Jaris Fenn, a kegyetlen világnak minden bizonnyal az

egyik legkiálthatatlanabb alakja mellett töltött egy röpke éjszakát, aki még mindig ott ült, a múlt rejtelmien töprengve, egy csepp alvás nélkül töltve az éjjelt.

- Igen, épp most értünk oda – felelte a férfi az ágyról kecsesen leérkező lány felé fordítva kék szemének még mindig üres tekintetét. – Perceken belül leszállunk és kihozzuk őt onnan – öntötte szavakba Fenn az utolsó reményét, mely, még ha haloványan is, de égett lelkének rég elfeledettnek hitt részében. Ezen remény, ezen ábránd szárnyai repítették most ide, a bűnözés és a szolgaság szívébe.

- Pontosan – szögezte le megnyugtatóan. – Meglásd, két perc és már itt sem leszünk. Ti ketten pedig újra együtt lehettek, távol attól a rémálomtól – közölte együtt érzően, bár jómaga már rég elkönyvelte magában az ellenkezőjét. 3 év szolgaság után, – különösen egy hutt mellett – ha még életben is van ez a lány, akkor már minden, csak nem épelméjű. Ennek értelmében Mira sokkal inkább kolonc lesz, mint segítőtárs az eljövendő küldetésben, ha még életben van egyáltalán.

- És Ventriss – szólt a lány után, amint elhagyta volna a helyiséget. – Nem tudom, hogy mondjam el, szóval azonnal belevágok. Beszéltem álmodban és... hallottam az egészet. A történetet a családotról, hogy kerültél Omar bácsihoz, és mi történt veled ezután – ennek hallatán Ventriss kis híján szélütés érte döbbenetében, ugyanis a történet minden cseppje igaz volt, s mivel egyedül élt már egy nagyon hosszú ideje, fogalma sem volt arról, hogy esténként hangosan is kiönti lelkének minden egyes fájdalmát, melyeket álmaiban újra és újra átél, s képtelen azoktól megszabadulni.

- Én... nem tudom, mit mondjak – ocsúdott fel a lány kis idő elteltével. – Megtennéd, hogy nem mondd el senkinek? – ekkor legnagyobb öröme Fenn rábólintott az ajánlatra, tehát titokban marad a történet, mely leleplezi, hogy ő egy sérülékeny, fiatal lány legbelül, valamint azt, hogy ő miért is olyan, amilyen. Ezen felül ennek az az aprócska tény is egyenes következménye, hogy mostanra a lánynak nincs semmije, s nincs is hova mennie. A tarisi rablás az utolsó reménye.

- Tudod, Leana, maradhatsz, ha akarsz. Nem kötelező elmenned, amint megkaptad a pénzt. Mellesleg, mégis csap jobb móka lesz társaságban elverni az egészet. De akkor nincs több átverés, hazugság, mert egy percre sem fogom elfeledni ezt az estét.

- Még meggondolom... – ekkor egy heves rázkódást, valamint az ablakot beterítő, narancssárgásan izzó lángfelhőt kísérő kiáltás szakította félbe Ventriss, aki tán már mégis csak belegyezett volna a végére. De ezt már sosem tudják meg.

- Kászálódjatok már ki onnan, már beléptünk a légkörbe!

Nar Shaddaa sosem számított egy kellemes helynek. A sárgás, fullasztó füsttel és a nagyvárosok felett mindenféle káros anyaggal teleeresztett légkör, valamint a gyakori savas esők, a túlzásfoltosság, a huttok pusztája jelenléte a galaxis minden zugának egyik legkiálthatatlanabb, mégis az egyik legsűrűbben lakott helyévé tették. Mindezek a Vörös szektorra különösképp igazak voltak, mely csak úgy nyüzsgött a rabszolgáktól, valamint az itt rekedt, még szabad szerencsétlenek sokaságától.

Kicsiny hajójuk nem sokkal az a bizonyos Zeknos nevezetű hájas, zöldes árnyalatú féreg gigászi palotája előtt szállt le, melyet minden biztonnyal a nap minden egyes nyomasztó percében százak őriztek. Már a fenséges épület pusztája homlokzatából is

látszott, hogy a szektor korlátlan egyeduralkodójával állnak szemben. Ha volt egy hely, ahol egy magát egykoron Jedinek valló szolgálányt megtalálnak:

Biztosan ez lesz az, annak kell lennie.

A Reaver fémes rámpájának lenyílását követően azonnal felé is vették az irányt, azonban Mira kiszabadítása lépésről-lépésre nagyobb falatnak ígérkezett, ha nem ment volna érte már fontolóra is vette volna az akció lefűjtését, azonban ő sosem tenne ilyet. Nem, ha már eljutottak idáig. Ezzel mindannyiuk tisztában volt, Selene kivételével, ki mindenképpen el szeretne volna kerülni a pillanatot, amikor is egy bántalmazott kislánnyal kell végeznie. Hamarosan meg is nyílt előtte az alkalom.

- Tudjátok, szerintem valakit hátra kellett volna hagynunk, hogy a hajót őrizhesse – törte meg a zsúfolt utcákon való igen lassú előretörésüket övező csendet Ventris, majd a mellette szelíden baktató twi'lek felé fordította tekintetét. – Mondjuk Selenet, hiszen már évek óta nem sütött el egy sugárvetőt sem. Bármilyen pontosan is lőtt akkor, mostanra már egy dathomiri nőstényrancort sem találna el. Egyszóval csak hátráltatna minket – a nő ennek hallatán csak dacosan elmosolyodott, majd előhúzta az övéra csatolt, szinte már testhez álló sugárvetőinek egyikét.

- Nem-e?! Csak figyelj! – ekkor látszólag célzás nélkül, izgalommal tele sütötte el fegyverét, – hiszen ténylegesen négy és fél éve volt utoljára, hogy éles helyzetben találta volna magát, s azóta még csak némi gyakorlásra sem nyílt lehetősége – melynek vörösen izzó lézernyalábja sebesen hasította a fullasztó levegőt, látszólag a semmibe tartva. Egészen addig a pillanatig, amikor is a hutt hatalmas palotájának legtetejéről egy füstölgő gemorrei nem zuhant alá a magasból.

- Csak szerencséd volt – vágta hozzá a lány gúnyosan, de legbelül el kellett ismernie, hogy Selene még nála, s meglehet valamennyiüknél is jóval tehetségesebb. Idő közben meglepetten vette tudomásul, hogy látszólag senki sem vette észre őket. De ez nem is volt csoda, hiszen a távolból csak annyit lehetett látni, hogy a lövés a sztrádák valamelyikéről érkezett, ahol most százak, ha nem ezrek nyüzsögtek.

- Igen, ezt nézd! – nevetett fel Shmir, majd ismét elővette a még füstölgő sugárvetőjét. Fenn azonban haragosan verte ki azt a kezéből az Erő láthatatlan huzalainak segítségével, mintha csak őt fogalagoztatta volna a tény, miszerint egy második lövést már minden bizonnyal kiszúrta volna a hutt mihaszna palotaőrsege.

- Hé! Vigyázz azzal, még a végén a fél szektor a nyakunkon lesz! – harsogta indulatosan a férfi, miközben Selene csak némán bólogatott, a tovább indulás pillanatában véglegesen is tudomásul véve, hogy kudarcot vallott a mentőakció megghiúsítására tett első, de reményi szerint közel sem az utolsó kísérlete, majd szelíd léptekkel haladt tovább az egyre gomolygó tömegben.

- Egyébként, ha azt a fickót le tudtad szedni innen – hangzott Carl a döbbenet hatására körvonalazódó kérdése, néhány méter megtétele után. – Mégis ki tudott téged legyőzni, majd a birodalmiak karjai közé juttatni?

- Jobb, ha nem tudod – felelte Selene vegyes érzelmekkel, ki egyedülként tudta meg a kérdéses személlyel való találkozásából, hogy Fennen és Mirán kívül még akad egy harmadik törvényen kívüli is, aki nem tombolán nyerte élete első fényszablyáját. Azonban ezen személy kiléte az ő titka marad, mindörökre.

Még közel negyed órába telt, mikor elérhették a hatalmas palota küszöbét, melynek már a bejáratát is nyolc jól megtermett, tehát igen kövér gemorrei őrizte, kiknek természetesen az eszük ágában sem volt beengedni őket. Ide az ember csak meghívással, jó okkal, vagy pedig egy rakás pénzzel léphetett be. És ugyan Mira megmentése több mint megfelelő indok volt ugyan, Fenn tartott tőle, hogy ezzel sokkal inkább ellenséges, mintsem barátságos fogadtatást harcolna ki magának.

Selene már épp jelt adott volna a visszafordulásra, – hisz mindennél jobban vágyott erre – amikor is Jaris egy erélyes kézmozdulatot irányzott a két lábon járó, a disznók evolúciós fejlődésének csúcsát képviselő, sötétzöld bőrű örök egyike felé, ki azonnal elrántotta a bejára felől csatabárdját, majd mi sem sejtve a többiek is hasonlóképp cselekedtek. Így hőseink szabad utat kaptak a hutt palotájának roppant előcsarnokába, melyhez hasonlót még sosem láttak életükben

Belépve meglepetten tapasztalták, hogy ez a bizonyos Zeknos közel sem birodalma hatalmas gyöngyszemének legtejején trónolt, mint azt sokuk sejtette. Ehelyett közvetlenül előttük az ominózus, roppant, sötétbarna oszlopokkal tűzdelt előcsarnok túsó felén rogyadozott hájas testén, hatalmas lakomája közepette. Ezzel együtt tudatosult bennük az idelent tartózkodásának oka is, hatalmas multság folyt az imént, és mivel ez volt a hatalmas épület messze a legtágasabb helyisége, mindenképpen itt kellett végbemennie a bizonyára kedvtelésből csapott eseménynek.

Hőseinknek számos dolgon megakadt a szeme, ahogyan is sietve felmérték a csarnokot szemeikkel, először is magán Zeknoson, a Vörös szektor tejhatalmú urán, kinek személyében nem mindennapi látványban volt részük. Bár az átlagos termetű hutt is meglehetősen testesnek volt mondható, és ezen csúszó-mászóknak is megvoltak a maguk túlsúlyproblémákkal küzdő képviselői, ez a példány mindenent túltett a puszta termete, és az ahhoz tartozó hájmennyiség terén.

Összességében olyan volt az egész, mintha egy sötétzöldre festett hegyomlás tornyosulna előttük, aki minden bizonnyal bármely más fejtársát egy szempillantás alatt hatalmas gyomrába kebelelezhetné, valamint a körülötte sündörgő megannyi szolgát könnyedén magába szippanthatná egy mély lélegzetvétellel.

S ezen személyeket kezdték alapos megfigyelés alá vetni egy röpké szempillantás elteltével, melyek közül akadtak szolgák, pincérek, zenészek, fejjavadászok, izomagyú verőlegények, örök és a csócselék azon tagjai, kiknek az alvilági életben játszott szerepét nem tudták megállapítani, de biztosan végezhettek valami fontosat is azon kívül, hogy a háttérben sorakozva figyelték a jókora féreg lakomáját, valamint a szolgálányok lenge táncát a fülbemászó muzsika közben.

Melynek hangjai, ritmusai sorra zengtek a csarnokban, megtöltve annak levegőjét azon jellegzetes ritmusokkal, melyek Jabbától kezdve Dronnngnán át egészen Zeknosig, minden valamire való hutt palotájában harsogtak, szinte minden egyes alkalommal hasonlóképp hangozva. És ez tekintve, hogy mindenhol más és más előadók adták el a saját stílusukat követve, egy rendkívüli ténynek számított.

Még a bájos szolgálányok kecses tánca is szinte lépésről-lépésre ugyanaz volt, kik közül hárman is pörögtek-forogtak most a gigászi helyiség közepén kialakított

arénaszerű, körkörösen szabdalt részen, s az egész úgy hatott, mintha láncok és csörgedezése is a zene része lenne. Amely szintén három, mondhatni a hangjáért tartott énekesnő és egy tucatnyi trombitás ajkából zengett. Fenn legnagyobb félelme pedig már az első percben beigazolódni látszott.

A három fiatal lány közül, ugyanis egy ember is akadt, ki ha darabosan és nyersen is végezte táncát, de javarészt feltűnésmentesen tette azt két hasonlóan kegyetlen sorsban osztozó, a Twi'lek fajt képviselő társa közt. S mikor megpillantotta a nála fél fejjel alacsonyabb, első ránézésre tizenhét évesnek tűnő, barna hajú lányt, ahogyan a nyakára aggatott vaskos lánccal küzdve próbált meg a lenge, egy szál szakadt melltartót és még egy ennél is ramatyabb állapotban lévő világosbarna bugyiból álló öltözetében tetszelegni a közönség előtt, majdhogynem megszakadt a szíve.

És már rá is rontott volna az örökre a fiatal hátán húzódó zúzódások és ostor által belemélyesztett mély vágások láttán, amikor is a szolga felé fordította kék szemeinek elkeseredett pillantását, mintha éreztetni kívánta volna, hogy ez az utolsó tánca, ha nem kap valakitől segítséget. Azonban Fenn bármennyire is szerette volna azt megtenni, s közel három éve látta utoljára padawanját, arra jól emlékezett, hogy Mirának zöld szemei voltak, s arcának szelíd vonásokkal rendelkezett ugyan, de közel sem ennyire. Bárki is volt ez a lány, még az éltben nem találkozott vele.

Tovább fürkészve a csarnokot szemeik kíváncsi tekintetével rájöttek: a multság annyira lekötötte most a palotaőrség tagjait, valamint a vendégek sokaságát, hogy ez idő alatt még csak észre sem vették őket, és minden valószínűség szerint soha nem is fogják majd, amennyiben továbbra is ilyen „feltűnésmentesen” cselekednek. Azonban változni látszott ezen kényes helyzet, mivel hiába nézték át a hatalmas helyiséget, sehogyan sem akadtak a lány nyomára, ez esetben ő minden bizonnyal a palota belső részében, annak koromsötét börtöneinek egyikében lehetett.

Tehát nemcsak itt kell majd elbánniuk az örökkel, majd gyorsan elhúzni a csíkot, hanem egészen addig kell dacolniuk a hatalmas túlerővel, amíg tűvé téve a roppant épületet rá nem lelnek az elveszett növendékre. Fenn pedig már kész volt előrántani sugárvetőjét, hiszen most, hogy teljes betekintést kapott az itt uralkodó, a szolgák számára a pokollal vetekedő körülményeket, el sem tudta képzelni mit élhetett át Mira a mai napig, és ezért mihamarabb ki akarta juttatni innen.

A megbeszéltek szerint Jaris egy újabb különös kézzel adta csapata tudtára a támadás idejének elérkezését, akik azonnal elő is kapták volna lézerkarabélyaikát, sőt, Carl már félig elő is rántotta sajátját, amikor is Selene ismét megtörte a csendet.

- Várj! – jelentette ki határozottan, melynek hatására sikerült is félbeszakítania az igencsak elhamarkodott történetet. – Te „Jedi” voltál, nem? – tette fel a látszólag sehogyan sem ide vágó kérdést, különösen hangsúlyozva a szót, melyre a férfi némamúlra bólintott, majd kíváncsi tekintetével próbálta némi magyarázat adására készíteni a twi'leket.

- A Jedik nem érzékelik egymás jelenlétét? Tudom, hogy egymás elől is el tudtok rejtőzni, ha nagyon el akartok tűnni egy időre, de ha ez a Mira azt akarja, hogy megmentsd, könnyedén rá tudsz majd találni, nem?

- De igen – suttogta Fenn halkán, majd elméjét újfent átadta a mindent körülölelő misztikumnak, magának az Erőnek. Ennek segítségével már a tömör kőfalak és a gigászi oszlopok nem jelentettek akadályt, szó szerint átlátott azokon. És most, hogy már teljes egészében – még a földalatti részeket is beleértve – „csodálhatta” meg a helyiséget, kénytelen volt szembenézni a ténnyel, hogy Zeknos palotája sokkal inkább egy mézárszék, mint egy csilli-villi luxusvilla.

Oly sok szenvedést és kínt talált a börtönökben, a szolgák szűkös ketreceiben és a megannyi, a leginkább egy hegyomlásra hasonlító huttnak keresztbetevő személy kivégzéséért felelős helyiségekben, hogy még csak fel sem tudta dolgozni azokat. Ám hiába próbált meg mindent, fésülte át újra és újra a megannyi folyosó és csarnok láncolatának minden szegletét, képtelen volt ráakadni növendékére. Bármi is történt az üzenet átadását követően, Mira már nem tartózkodott itt.

Ha valaha is itt járt egyáltalán.

Viszont ha nincs itt, annak egyenes következménye, hogy most csapdába kellett volna, hogy sétáljanak, de ez sem történt meg, hisz akkor már rég egy szűkös cellában ücsörögnének, ha még életben lennének egyáltalán. Tehát maga az üzenet igaz volt, Wessnek tényleg segítségre van szüksége.

De ha itt nincs, akkor mégis hol lehet?

- Nos? – kérdezte Ventriss kis idő elteltével, már kezdte unni a folytonos egyhelyben álldogálást, akárcsak a többiek, tán Selene kivételével.

- Nincs itt – rázta a fejét Fenn vegyes érzelmekkel, majd a kijárat felé vette az irányt csapatával, melynek tagjai értetlenül állva ugyan az események előtt, de mégis megkönnyebbülten távoztak. Legalább ma nem kell szembeszállniuk egy kisebb hadsereggel. Kérve azonban nem várt meglepetés fogadta őket. Kénytelenek voltak szembesülni a ténnyel, hogy egyvalaki már várta őket.

Fenn eleinte nem is hitt szemeinek, olyan álomszerűnek tűnt az egész, hogy az a valaki egyszer csak itt termett. De az már nem volt kétséges, hogy ő volt-e az, hiszen minden stimmelt. Bár magasabb volt már, mint képzelte, valamint határozottabbá váltak arcának fiatalos, de mégis bájos vonásai és zöld szemeinek pusztá tekintete is szemmel látható változásokon ment keresztül.

Mira volt az, kétség sem fért már ehhez.

Három évvel ezelőtt:

Éles fájdalom hasított hátába, ahogyan felnyitotta zöldesen ragyogó szempárját. Egy röpke pillanatig azt hitte, fel sem tud kelni ágyáról, de aztán mégis csak sikerült feltápáskodnia valahogyan, miközben csak egyetlen kérdés járta át elméjét iszonyatos fájdalma közepette, melyet még mestere tanításainak köszönhetően sem tudott elnyomni, vagy bármilyen tekintetben is csillapítani.

- Hol vagytok? – és zavartságának, valamint a közelmúltban történt a halálhoz jócskán közeli élményben való részesülésnek köszönhetően csak hosszú percekbe telt, hogy rájöjjön az ablaküvegen át jól látszó csillagok tengeréből: koránt sem a Yavin negyedik, tűz szabdalta holdján van már, hanem egy kicsiny csillaghajó szűkös

fedélzetén, mely látszólag mindentől és mindenkitől távol szelte a csillagok áradatát, azonban a normál-, s nem a hiperűrben.

Éppen ezért, ha botladozva is, de azonnal a pilótafülke felé vette az irányt, ahol is már betáplálhat egy útirányt a korábbi csata helyszíne felé. Elvégre tudnia kell, mi történt, s életben van-e mg mestere. Oda érkeve azonban egy adattárolót talált a terminálok valamelyikére gondosan elhelyezve, melyen a következő állt:

„Üdvözetem ifjúhölgy! Tudom, hogy most rengeteg a kérdésed. Nem ismersz, soha nem is találkoztunk korábban, de én mégis megmentettelek. Csak kevesen lennének képesek arra, amit én tettem, hogy visszahozzon a halálból. Ezért úgy vélem, igen nagy szerencse, hogy még időben odaérhettem, de sajnálatos módon csak eddig tudtam egyengetni ösvényedet. Sajnos azt sem tudathatom veled, hogy miért. Maga a hajó, melyen jelenleg tartózkodsz kicsi és már nem maradt sok üzemanyag benne, mivel sokat kellett utaznom, mialatt ápoltalak. Számításaim szerint a Nar Shaddaara még elvánszoroghatsz vele, és hogy onnan már mi történik veled, az csak is rajtad múlik.

A mai naptól magadra maradtál ösvényeden.

Utóirat: Ne keresd a fénykardodat - mivel bizonyára már sosem találkozunk többé és én, elvből nem fáradozok a megfelelő fizetség ellenében: elvettem. Hidd el, nekem nagyobb szükségem van rá jelen helyzetemben.

Egy segítőd, kit még az éltben nem láttál.”